

Το Βιβλίο του Δανιήλ - Αριθμός Εκατόν Εννέα

Αποκαλύπτοντας την Τριπλή Εφαρμογή της Προφητείας: Η Προφητική Σημασία του Ενάτου Κεφαλαίου της Αποκάλυψης και το Σύγχρονο Μεταρρυθμιστικό Κίνημα

Jeff Pippenger
2024-03-01

Το πρώτο ήμισυ του ενάτου κεφαλαίου της Αποκάλυψης προσδιορίζει την πέμπτη σάλπιγγα, η οποία είναι το πρώτο αλίμονο, και το δεύτερο ήμισυ του κεφαλαίου προσδιορίζει την έκτη σάλπιγγα, η οποία είναι το δεύτερο αλίμονο. Και οι δύο σάλπιγγες απεικονίζονται παραστατικά στους πρωτοποριακούς χάρτες του 1843 και του 1850. Όταν οι έξι τελευταίοι στίχοι του Δανιήλ ένδεκα αποσφραγίσθηκαν κατά τον καιρό του τέλους, το 1989, με την κατάρρευση της Σοβιετικής Ένωσης, άρχισε το μεταρρυθμιστικό κίνημα των εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων.

Μεταξύ των αληθειών που αναγνωρίστηκαν το 1989 ήταν και τα μεγάλα μεταρρυθμιστικά κινήματα της βιβλικής ιστορίας, καθώς και το ότι όλα αυτά εξελίσσονται παράλληλα μεταξύ τους. Όλοι οι προφήτες, και επομένως κάθε ιερή ιστορία, συμπεριλαμβανομένων των ιερών μεταρρυθμιστικών κινήματων, απεικονίζουν το τελικό μεγάλο μεταρρυθμιστικό κίνημα των εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων, το οποίο είναι επίσης το ισχυρό κίνημα του τρίτου αγγέλου. Όταν αρχίζει η διαδικασία της σφραγίσεως, τότε αρχίζει επίσης και ο ραντισμός της όψιμης βροχής. Η αποκάλυψη των μεταρρυθμιστικών κινήματων το 1989, ακολουθούμενη από την αποκάλυψη των τελευταίων έξι εδαφίων του ενδεκάτου κεφαλαίου του Δανιήλ το 1992, παρήγαγε ένα περιβάλλον αντιστάσεως, όπως συμβαίνει πάντοτε όταν αποσφραγίζεται μία νέα και παρούσα αλήθεια.

Μέσα στην αντίσταση προς την αλήθεια των τελευταίων έξι εδαφίων του ενδεκάτου κεφαλαίου του Δανιήλ, ο Κύριος αποκάλυψε την αλήθεια ότι η προφητική ιστορία της παγανιστικής Ρώμης, συνδυασμένη με την προφητική ιστορία της παπικής Ρώμης, όπως έχει εδραιωθεί επί δύο μαρτύρων, προσδιορίζει την προφητική ιστορία της σύγχρονης Ρώμης. Ο κανόνας της τριπλής εφαρμογής της προφητείας αναγνωρίστηκε και, έκτοτε, χρησιμοποιήθηκε για την υπεράσπιση έναντι της πλάνης και για τον προσδιορισμό και την εδραίωση της αλήθειας. Οι κανόνες που υποστηρίζουν ότι κάθε γραμμή μεταρρυθμίσεως παραλληλίζεται προς τις άλλες γραμμές μεταρρυθμίσεως, καθώς και οι κανόνες που συνδέονται με μια τριπλή εφαρμογή της προφητείας, κατέστησαν το θεμέλιο των κανόνων που εδραιώθηκαν στο κίνημα του τρίτου αγγέλου, όπως είχε προτυπωθεί από τους κανόνες που εδραιώθηκαν, χρησιμοποιήθηκαν και δημοσιεύθηκαν στην ιστορία των Μιλλεριτών.

Η τριπλή εφαρμογή της προφητείας, ως κανόνας, αποσφραγίσθηκε για το κίνημα των εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων, διότι αυτοί είναι το κίνημα της όψιμης βροχής, και το Ισλάμ του τρίτου αλίμονο είναι το μήνυμα της όψιμης βροχής. Η αρχή της τριπλής εφαρμογής της προφητείας προσδιορίστηκε από τον Λέοντα της φυλής του Ιούδα, πολύ πριν το Ισλάμ του τρίτου αλίμονο εμφανισθεί στην ιστορία στις 11 Σεπτεμβρίου 2001, διότι Αυτός επιθυμούσε ώστε ο λαός

Του των εσχάτων ημερών να αναγνωρίσει εύκολα το μήνυμα που αντιπροσωπευόταν από την έλευση του τρίτου αλίμονο, όταν επανέφερε τον λαό Του στις αρχαίες οδούς του Ιερεμιά.

Η πρωτοπόρος κατανόηση της πέμπτης και της έκτης σάλπιγγας, όπως εκτίθεται στο ένατο κεφάλαιο της Αποκάλυψης, θεωρούνταν ότι ήταν το χωρίο του βιβλίου της Αποκάλυψης το οποίο υποστηριζόταν κατά τον πλέον σταθερό και σαφή τρόπο από την ιστορία. Ο Ουρία Σμιθ αρχίζει την παρουσίασή του του ένατου κεφαλαίου της Αποκάλυψης χρησιμοποιώντας τα λόγια του ιστορικού Keith, για να καταδείξει ακριβώς αυτό το σημείο.

«Για μία ερμηνευτική έκθεση αυτής της σάλπιγγας, θα αντλήσουμε και πάλι από τα συγγράμματα του κ. Keith. Ο συγγραφέας αυτός ορθώς λέγει: “Σχεδόν δεν υπάρχει τόσο ομόφωνη συμφωνία μεταξύ των ερμηνευτών σχετικά με οποιοδήποτε άλλο μέρος της Αποκαλύψεως, όσο ως προς την εφαρμογή της πέμπτης και της έκτης σάλπιγγας, ή του πρώτου και του δευτέρου αλίμονο, στους Σαρακηνούς και στους Τούρκους. Είναι τόσο προφανές, ώστε δύσκολα μπορεί να παρεξηγηθεί. Αντί για έναν ή δύο στίχους που να προσδιορίζουν την καθεμία, ολόκληρο το ένατο κεφάλαιο της Αποκαλύψεως, σε ίσα μέρη, καταλαμβάνεται από την περιγραφή αμφοτέρων.” Uriah Smith, Daniel and Revelation, 495.»

Η διαίρεση των κεφαλαίων του πρώτου και του δευτέρου αλίμονο διαιρεί την ιστορία του πρώτου αλίμονο, το οποίο εκπροσωπείται από τον Μωάμεθ. Γεωγραφικώς τοποθετείται σε εκείνο που ο ιστορικός Alexander Keith αποκαλεί Σαρακηνούς, το οποίο σήμερα θα ονομάζαμε Αραβία. Η ιστορία του δευτέρου αλίμονο, που εκπροσωπείται από τον Osman I, τοποθετείται γεωγραφικώς στην Τουρκία, την οποία ο ιστορικός προσδιορίζει ως τους Τούρκους. Η ιστορία του πρώτου αλίμονο τοποθετήθηκε και εκπληρώθηκε στην Αραβία, τη γενέτειρα του Ισλάμ και του Μωάμεθ. Η ιστορία του δευτέρου αλίμονο τοποθετήθηκε και εκπληρώθηκε στην Τουρκία, τη γενέτειρα της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας.

Η ιστορία του πρώτου αλίμονο προσδιορίζει έναν πόλεμο που στρεφόταν κατά της Ρώμης από ανεξάρτητους πολεμιστές, των οποίων η μόνη αμοιβαία συμμαχία μεταξύ τους ήταν η θρησκεία του Ισλάμ. Η ιστορία του δεύτερου αλίμονο προσδιορίζει έναν πόλεμο που στρεφόταν κατά της Ρώμης από μια οργανωμένη θρησκεία και κρατική εξουσία, η οποία ονομάζεται Χαλιφάτο. Σε αμφότερες τις περιπτώσεις, είτε πρόκειται για τον ανεξάρτητο πόλεμο κατά της Ρώμης στην ιστορία που εκπροσωπείται από τον Μωάμεθ, είτε για τον οργανωμένο πόλεμο που εκπροσωπείται από τον Οθμάν, ή την Οθωμανική Αυτοκρατορία, ο τρόπος διεξαγωγής του πολέμου ήταν να επιτίθενται αιφνιδίως και απροσδοκίτως. Δεν ήταν ένας πόλεμος που διεξαγόταν με το να ντύνουν όλους τους στρατιώτες με ομοιόχρωμες στολές, έπειτα να τους οργανώνουν σε γραμμή και να τους προωθούν σε πορεία μέσα στα πυρά, όπως ήταν η στρατιωτική συνήθεια εκείνης της εποχής. Η λέξη «δολοφόνος» βασίζεται στον ισλαμικό τρόπο πολέμου, ο οποίος συνίσταται στο να πλήττουν αιφνιδίως και απροσδοκίτως, και συνήθως καταλήγει και στον θάνατο του ίδιου του επιτιθέμενου.

Η λέξη «assassin» προέρχεται από την αραβική λέξη «hashshashin», η οποία προέρχεται από το «hashish», που σημαίνει «χασίς» ή «κάνναβη». Ο όρος χρησιμοποιήθηκε αρχικά για να αναφερθεί σε μια μυστικοπαθή και φανατική ομάδα Νιζαριτών Ισμαηλιτών Μουσουλμάνων στη Μέση Ανατολή κατά τη μεσαιωνική περίοδο. Τα μέλη αυτής της ομάδας ήταν γνωστά για τις ανορθόδοξες και συχνά βίαιες μεθόδους τους, συμπεριλαμβανομένης της χρήσης πολιτικών

δολοφονιών για την επίτευξη των σκοπών τους. Λέγεται ότι μερικές φορές κατανάλωναν χασίς για να προετοιμαστούν για τις αποστολές τους, γεγονός που οδήγησε στη χρήση του όρου «hashshashin» ή «assassins» στον δυτικό κόσμο. Οι Ασασσίνοι έδρασαν κατά τη μεσαιωνική περίοδο, κυρίως στην Περσία και στη Συρία, και διαδραμάτισαν σημαντικό ρόλο σε διάφορες πολιτικές συγκρούσεις και δολοφονίες εκείνης της εποχής. Ο όρος «assassin» πέρασε τελικά στις ευρωπαϊκές γλώσσες, όπου κατέληξε να δηλώνει ευρύτερα άτομα που διαπράττουν πολιτικές ή στοχευμένες δολοφονίες.

Αυτός ο τρόπος πολέμου αποτελεί σημαντικό προφητικό χαρακτηριστικό των τριών αλίμονο, διότι ο προφητικός ρόλος του Ισλάμ είναι να προκαλεί πόλεμο. Το Ισλάμ, ως σύμβολο, είναι εξ ολοκλήρου συνυφασμένο με τον πόλεμο, και στην Αποκάλυψη, κεφάλαιο εννέα, το Ισλάμ του πρώτου και του δευτέρου αλίμονο αποτελεί απεικόνιση του πολέμου τους. Ο πόλεμός τους προσδιορίζεται στο βιβλίο της Αποκαλύψεως ως η ενέργεια που εξοργίζει τα έθνη, ακριβώς πριν κλείσει η δοκιμασία.

Και τα έθνη ωργίσθησαν, και ήλθε η οργή σου, και ο καιρός των νεκρών, διά να κριθούν, και να δώσεις τον μισθόν εις τους δούλους σου τους προφήτας, και εις τους αγίους, και εις εκείνους που φοβούνται το όνομά σου, μικρούς και μεγάλους· και να αφανίσεις εκείνους που αφανίζουν τη γη. Αποκάλυψις 11:18.

Τα «έθνη» εξοργίζονται αμέσως πριν επέλθει η οργή του Θεού, και η οργή του Θεού, όπως παριστάνεται στο βιβλίο της Αποκάλυψης, είναι οι επτά τελευταίες πληγές που έρχονται όταν λήξει η δοκιμασία του ανθρώπου. Στο εδάφιο υπάρχουν τρία ορόσημα: η εξόργιση των εθνών, η οργή του Θεού και ο καιρός να κριθούν οι νεκροί. Η κρίση των νεκρών στην οποία γίνεται εδώ αναφορά είναι η κρίση των ασεβών νεκρών που λαμβάνει χώρα κατά τη διάρκεια της χλιετούς χλιετηρίδας, και όχι η διερευνητική κρίση των νεκρών που άρχισε στις 22 Οκτωβρίου 1844. Η Αδελφή White είναι σαφής ότι τα τρία ορόσημα σε αυτό το εδάφιο είναι διακριτά και λαμβάνουν χώρα με τη σειρά που αναφέρονται στο εδάφιο.

«Είδα ότι η οργή των εθνών, η οργή του Θεού και ο καιρός κατά τον οποίο θα κριθούν οι νεκροί ήσαν χωριστά και διακεκριμένα, το ένα ακολουθώντας το άλλο· επίσης, ότι ο Μιχαήλ δεν είχε ακόμη εγερθεί και ότι ο καιρός της θλίψεως, τέτοιος που ποτέ δεν υπήρξε, δεν είχε ακόμη αρχίσει. Τα έθνη τώρα εξοργίζονται, αλλά όταν ο Αρχιερέυς μας ολοκληρώσει το έργο Του στο αγιαστήριο, θα εγερθεί, θα ενδυθεί τα ιμάτια της εκδικήσεως, και τότε οι επτά έσχατες πληγές θα εκχυθούν.»

«Είδα ότι οι τέσσερις άγγελοι θα συκρατούσαν τους τέσσερις ανέμους έως ότου ολοκληρωνόταν το έργο του Ιησού στο αγιαστήριο, και τότε θα έλθουν οι επτά τελευταίες πληγές». Early Writings, 36.

Ο ρόλος του Ισλάμ στο τελευταίο βιβλίο της Βίβλου είναι να εξοργίζει τα έθνη, και το πράττει αυτό μέσω πολέμου. Ο ρόλος του Ισλάμ στο πρώτο βιβλίο της Βίβλου είναι να στρέψει το χέρι κάθε ανθρώπου στον κόσμο εναντίον του Ισλάμ, το οποίο αντιπροσωπεύεται ως Ισμαήλ.

Και ὁ ἄγγελος τοῦ Κυρίου εἶπεν πρὸς αὐτήν· Ἴδου, εἶσαι ἔγκυος, καὶ θέλεις γεννήσει υἱόν, καὶ θέλεις καλέσει τὸ ὄνομα αὐτοῦ Ἰσμαήλ· διότι ὁ Κύριος ἤκουσε τὴν θλίψιν σου. Καὶ αὐτὸς

θέλει εἶσθαι ἄνθρωπος ἄγριος· ἡ χεὶρ αὐτοῦ θέλει εἶσθαι ἐναντίον πάντων, καὶ ἡ χεὶρ πάντων ἐναντίον αὐτοῦ· καὶ θέλει κατοικεῖ ἐμπροσθεν πάντων τῶν ἀδελφῶν αὐτοῦ. Γένεσις 16:11, 12.

Ἡ λέξη «χεὶρ», ὡς σύμβολο, εἶναι ὅπως ὅλα τα βιβλικά σύμβολα καὶ μπορεῖ νὰ ἔχει περισσότερες ἀπὸ μία σημασίες, ἀναλόγως τοῦ συμφραζομένου μέσα στο ὁποῖο χρησιμοποιεῖται. Κατὰ κύριο λόγο, ἡ «χεὶρ», ὡς σύμβολο στη βιβλική προφητεία, εἶναι σύμβολο πολέμου. Ἡ εβραϊκή λέξη ποὺ μεταφράζεται ὡς «ἄγριος ἄνθρωπος» εἶναι ἡ λέξη γιὰ τὸν ἄγριο ἀραβικό ὄνο, ἡ ὁποία φέρει αρκετές σημαντικές προφητικές συνεπαγωγές, μία ἀπὸ τις ὁποῖες εἶναι ὅτι ὁ ἀραβικός ὄνος ἀνήκει στὴν οικογένεια τῶν Ἰπιδῶν, ὅπως καὶ ὁ ἵππος. Στὸ ἑνάτο κεφάλαιο τῆς Ἀποκαλύψεως, καὶ στους δύο ἱεροῦς πίνακες τοῦ Ἀββακούμ (τοὺς πρωτοποριακοὺς πίνακες τοῦ 1843 καὶ τοῦ 1850), ὁ ἵππος χρησιμοποιεῖται ὡς τὸ σύμβολο τοῦ πολέμου ποὺ ἀντιπροσωπεύεται ἀπὸ τὸ Ἰσλάμ τῶν τριῶν οὐαί. Ἡ πρώτη καὶ ἡ τελευταία μνεία τοῦ Ἰσλάμ, ὅπως αὐτὸ ἀντιπροσωπεύεται στὸ βιβλίο τῆς Γενέσεως καὶ στὸ βιβλίο τῆς Ἀποκαλύψεως, ταυτοποιοῦν τὸ Ἰσλάμ με τὸ σύμβολο τῆς οικογένειας τῶν Ἰπιδῶν (ὄνου ἢ ἵππου), καὶ ἀμφότερες τονίζουν ὅτι ὁ ρόλος τοῦ Ἰσλάμ εἶναι νὰ φέρει πόλεμο σὲ «κάθε ἄνθρωπο» (τὰ ἔθνη).

Στὸ βιβλίο τῆς Ἀποκαλύψεως, κεφάλαιο ENNEA, εἰς τὸ ἐνάτο κεφάλαιο ENΔΕΚΑ, προσδιορίζεται ὁ χαρακτήρας τοῦ Ἰσλάμ, διότι προφητικῶς ὁ χαρακτήρας παριστάνεται διὰ ἐνὸς ὀνόματος. Τὸ ὄνομα ποὺ δίδεται στὸν βασιλέα ποὺ ἐξουσιάζει ἐπὶ τοῦ Ἰσλάμ ἀντανακλᾷ ἐκεῖνη τὴν πρώτη ἀναφορὰ στὸ Ἰσλάμ στὸ βιβλίο τῆς Γενέσεως, ὅπου εἶναι γραμμένο ὅτι ὁ χαρακτήρας ἢ τὸ πνεῦμα τοῦ Ἰσμαήλ «θέλει κατοικήσει ἀπέναντι πάντων τῶν ἀδελφῶν αὐτοῦ». Ὁ βασιλεὺς ποὺ ἐξουσιάζει ἐπὶ ὁλοκλήρου τοῦ Ἰσλάμ εἶναι τὸ πνεῦμα τοῦ Ἰσμαήλ (ὁ βασιλεὺς τους), τοῦ ὁποῖου ἡ χεὶρ εἶναι «ἐναντίον παντός ἀνθρώπου».

Καὶ εἶχαν ἐπάνω τους βασιλιά, ὁ ὁποῖος εἶναι ὁ ἄγγελος τῆς ἀβύσσου, τοῦ ὁποῖου τὸ ὄνομα στὴν εβραϊκή γλῶσσα εἶναι Ἀβαδδῶν, ἀλλὰ στὴν ἐλληνική γλῶσσα ἔχει τὸ ὄνομα Ἀπολλύων. Ἀποκάλυψη 9:11.

Στὴν Παλαιὰ Διαθήκη, ἡ ὁποία ἀντιπροσωπεύεται ἀπὸ τὰ εβραϊκά, ἢ στὴν Καινὴ Διαθήκη, ἡ ὁποία ἀντιπροσωπεύεται ἀπὸ τὰ ἐλληνικά, ὁ χαρακτήρας ποὺ βασιλεύει ἐπὶ τῶν ὁπαδῶν τῆς θρησκείας τοῦ Ἰσλάμ προσδιορίζεται εἴτε ὡς Ἀβαδδῶν εἴτε ὡς Ἀπολλύων, ποὺ καὶ στις δύο περιπτώσεις σημαίνει «θάνατος καὶ καταστροφή». Ὁ θάνατος καὶ ἡ καταστροφή εἶναι ὁ χαρακτήρας τοῦ Ἰσλάμ, εἴτε αὐτὸ ἐκπροσωπεῖται στὴν Παλαιὰ εἴτε στὴν Καινὴ Διαθήκη. Τα ἰδιαίτερα χαρακτηριστικά τοῦ πνεύματος ποὺ ἐξουσιάζει μέσα σὲ κάθε ὁπαδὸ τοῦ Ἰσλάμ, σὲ συνάφεια με τὸ σύμβολο τοῦ ὄνου ἢ τοῦ ἵππου, ἀποτελοῦν ἀμφότερα στοιχεῖα τῆς Πρώτης καὶ τῆς Ἐσχάτης ἀναφορᾶς στὸ Ἰσλάμ. Αὐτὰ τὰ δύο προφητικά γνωρίσματα φέρουν τὴ σφραγίδα τοῦ Ἄλφα καὶ τοῦ Ωμέγα. Ὅταν ἡ Ἀδελφὴ Οὐαίτ προσδιορίζει τὸ μήνυμα ποὺ φέρνει στὴ ζωὴ τους ἑκατὸν σαράντα τέσσερις χιλιάδες ὡς τὸ ἰσχυρὸ στράτευμα τοῦ τρίτου ἀγγέλου, δηλώνει τὰ ἐξῆς:

«Οἱ ἄγγελοι συγκρατοῦν τους τέσσερις ἀνέμους, οἱ ὁποῖοι παριστάνονται ὡς μαινόμενος ἵππος ποὺ ἐπιδιώκει νὰ ἀποσπασθεῖ καὶ νὰ ὀρμήσει ἐπάνω στὸ πρόσωπο ὁλόκληρης τῆς γῆς, φέροντας στὸν δρόμο τοῦ καταστροφῆ καὶ θάνατο.

«Θα κοιμόμαστε στὸ ἴδιο τὸ χεῖλος τοῦ αἰωνίου κόσμου; Θα εἴμαστε νωθροὶ καὶ ψυχροὶ καὶ νεκροὶ; Ω, εἶθε νὰ εἶχαμε στις ἐκκλησίες μας τὸ Πνεῦμα καὶ τὴν πνοὴ τοῦ Θεοῦ ἐμφυσώμενα

στον λαό Του, ώστε να σταθούν στα πόδια τους και να ζήσουν. Χρειάζεται να δούμε ότι η οδός είναι στενή και η πύλη τεθλιμμένη. Αλλά καθώς διερχόμαστε δια της στενής πύλης, το πλάτος της είναι απεριόριστο.» Manuscript Releases, τόμος 20, 217.

Οι τέσσερις άνεμοι συγκρατούνται κατά τη σφράγιση των εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων, και οι τέσσερις άνεμοι είναι ένα «οργισμένο άλογο» που φέρει «θάνατο και καταστροφή στο πέρασμά του». Στις 11 Σεπτεμβρίου 2001 το τρίτο ουαί εισήλθε στην προφητική ιστορία, φέροντας «θάνατο και καταστροφή», και έτσι «οργίζοντας τα έθνη», όταν έπληξε την πνευματική ένδοξη γη «αιφνιδίως και απροσδοκίτως». Στις 7 Οκτωβρίου 2023, το τρίτο ουαί συνέχισε στην πορεία του «θανάτου και καταστροφής», οργίζοντας έτσι περαιτέρω «τα έθνη», όταν επιτέθηκε στην κυριολεκτική ένδοξη γη «αιφνιδίως και απροσδοκίτως». Η πρώτη αιφνίδια επίθεση σημάδεψε την αρχή της περιόδου της σφράγισης των εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων, και η πρόσφατη επίθεση της 7ης Οκτωβρίου 2023 σηματοδοτεί την αρχή της τελικής περιόδου ή του «δεσίματος» της σφράγισης των εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων. Θα κοιμόμαστε στο ίδιο το χείλος του αιωνίου κόσμου;

Και στα δύο ιερά πρωτοπόρα διαγράμματα, το Ισλάμ του πρώτου και του δεύτερου αλοίμονον απεικονίζεται γραφικά με Ισλαμιστές πολεμιστές έφιππους στα πολεμικά τους άλογα. Ο ιππέας επάνω στο πολεμικό άλογο του πρώτου αλοίμονον και στις δύο παραστάσεις κρατεί δόρυ, ενώ ο ιππέας του αλόγου που παριστάνει το δεύτερο αλοίμονον πυροβολεί με τουφέκι. Η διάκριση αυτή προσδιορίζεται σαφώς στο ένατο κεφάλαιο της Αποκαλύψεως, διότι στην ιστορία του δευτέρου αλοίμονον εφευρέθηκε η πυρίτιδα και χρησιμοποιήθηκε για πρώτη φορά στον πόλεμο. Σχολιάζοντας τα εδάφια δεκαεπτά έως δεκαεννέα του ενάτου κεφαλαίου της Αποκαλύψεως, ο Uriah Smith καταγράφει τα ακόλουθα:

«Το πρώτο μέρος αυτής της περιγραφής ενδέχεται να αναφέρεται στην εμφάνιση αυτών των ιππέων. Το πυρ, ως δηλωτικό χρώματος, σημαίνει το ερυθρό, αφού η φράση “ερυθρό ως πυρ” αποτελεί συχνή έκφραση· ο ύακινθος, ή υακίνθινος, το κυανό· και το θείον, το κίτρινο. Και τα χρώματα αυτά επικρατούσαν σε μεγάλο βαθμό στην ενδυμασία αυτών των πολεμιστών· ώστε η περιγραφή, σύμφωνα με αυτή την άποψη, θα ανταποκρινόταν με ακρίβεια στην τουρκική στολή, η οποία αποτελούνταν κατά μεγάλο μέρος από ερυθρό, ή πορφυρό, κυανό και κίτρινο. Οι κεφαλές των ίππων ήσαν κατά την όψη ως κεφαλές λεόντων, για να δηλώσουν τη δύναμη, το θάρρος και την αγριότητά τους· ενώ το τελευταίο μέρος του εδαφίου αναμφιβόλως αναφέρεται στη χρήση πυρίτιδας και πυροβόλων όπλων για πολεμικούς σκοπούς, τα οποία τότε είχαν μόλις προσφάτως εισαχθεί. Καθώς οι Τούρκοι εκπυροσκορούσαν τα πυροβόλα τους ενώ ήσαν έφιπποι, θα εφαινετο στον μακρινό θεατή ότι το πυρ, ο καπνός και το θείον εξέρχονταν από τα στόματα των ίππων, όπως απεικονίζεται στη συνοδευτική πλάκα.»

«Όσον αφορά τη χρήση πυροβόλων όπλων από τους Τούρκους κατά την εκστρατεία τους εναντίον της Κωνσταντινουπόλεως, ο Elliott (Horae Apocalypticæ, Τόμ. I, σσ. 482–484) ομιλεί ως εξής:—“Ήτο εις «το πυρ και τον καπνόν και το θείον», εις το πυροβολικόν και τα πυροβόλα όπλα του Μωάμεθ, που ωφείλετο η θανάτωσις του τρίτου μέρους των ανθρώπων, δηλαδή η άλωσις της Κωνσταντινουπόλεως, και, κατά συνέπειαν, η καταστροφή της Ελληνικής αυτοκρατορίας. Ένδεκα εκατοντάδες έτη και πλέον είχαν ήδη παρέλθει από της ιδρύσεώς της υπό του Κωνσταντίνου. Κατά την διάρκειαν αυτών, Γότθοι, Ούννοι, Άβαροι,

Πέρσαι, Βούλγαροι, Σαρακηνοί, Ρώσοι, και πράγματι αυτοί οι ίδιοι οι Οθωμανοί Τούρκοι, είχαν εξαπολύσει εχθρικές επιθέσεις ή πολιορκήσει αυτήν. Αλλά οι οχυρώσεις ήσαν απρόσβλητοι εις αυτούς. Η Κωνσταντινούπολις επέζησε, και μετ' αυτής η Ελληνική αυτοκρατορία. Εξ ου και η αγωνιώδης μέριμνα του σουλτάνου Μωάμεθ να εύρη εκείνο το ποίον θα ήρε το εμπόδιον. «Δύνασαι να χυτεύσης ένα κανόνιον», ήτο η ερώτησίς του προς τον κατασκευαστήν κανονιών που αυτομόλησε προς αυτόν, «τόσου μεγέθους ώστε να καταρρίψη το τείχος της Κωνσταντινουπόλεως;» Τότε εγκατεστάθη το χυτήριο εις την Αδριανούπολιν, τα κανόνια εχωνεύθησαν, το πυροβολικόν παρεσκευάσθη, και η πολιορκία ήρχισε.»»

«Αξίζει πράγματι ιδιαιτέρας προσοχής το πώς ο Gibbon, πάντοτε ασυνείδητος σχολιαστής της Αποκαλυπτικής προφητείας, προβάλλει αυτό το νέο μέσο του πολέμου στο προσκήνιο της εικόνας του, στην εύγλωττη και εντυπωσιακή διήγησή του περί της τελικής καταστροφής της Ελληνικής αυτοκρατορίας. Προς προπαρασκευήν αυτής, παραθέτει την ιστορία της προσφάτου εφευρέσεως της πυρίτιδος, “εκείνου του μίγματος νίτρου, θείου και ξυλανθράκος.” διηγείται την προγενεστέρα χρήση της από τον Σουλτάνο Αμουράτ, και επίσης, όπως προειπώθηκε, το χυτήριο του Μωάμεθ για μεγαλύτερα κανόνια στην Αδριανούπολη· έπειτα, κατά την εξέλιξη της ίδιας της πολιορκίας, περιγράφει πώς “οι ομοβροντίες λογχών και βελών συνοδεύονταν από τον καπνό, τον ήχο και το πυρ των μουσκέτων και των κανονιών.” πώς “η μακρά παράταξη του τουρκικού πυροβολικού είχε στραφεί κατά των τειχών, δεκατέσσερις πυροβολαρχίες βροντώντας συγχρόνως κατά των πλέον προσιτών σημείων.” πώς “τα οχυρώματα, τα οποία επί αιώνες είχαν σταθεί απέναντι σε εχθρική βία, απογυμνώθηκαν από κάθε πλευρά από τα οθωμανικά κανόνια, πολλά ρήγματα ανοίχθηκαν, και πλησίον της πύλης του Αγίου Ρωμανού τέσσερις πύργοι ισοπεδώθηκαν έως εδάφους.” πώς, καθώς “από τις γραμμές, τις γαλέρες και τη γέφυρα, το οθωμανικό πυροβολικό βροντούσε από παντού, το στρατόπεδο και η πόλη, οι Έλληνες και οι Τούρκοι, περιεβλήθησαν από νέφος καπνού, το οποίο δεν μπορούσε να διαλυθεί παρά μόνον με την τελική λύτρωση ή καταστροφή της Ρωμαϊκής αυτοκρατορίας.” πώς “τα διπλά τείχη μειώθηκαν από τα κανόνια σε σωρό ερειπίων.” και πώς οι Τούρκοι τέλος, “αναβαίνοντας δια των ρηγμάτων,” “η Κωνσταντινούπολη υποτάχθηκε, η αυτοκρατορία της ανετράπη, και η θρησκεία της καταπατήθηκε στο χώμα από τους Μουσουλμάνους κατακτητές.” Λέγω ότι αξίζει πράγματι παρατηρήσεως πόσο χαρακτηριστικά και έντονα ο Gibbon αποδίδει την άλωση της πόλεως, και έτσι την καταστροφή της αυτοκρατορίας, στο οθωμανικό πυροβολικό. Διότι τι άλλο είναι αυτό παρά σχόλιο επί των λόγων της προφητείας μας; “Από τούτων των τριών εθανατώθη το τρίτον των ανθρώπων, από το πυρ, και από τον καπνόν, και από το θείον, τα εξερχόμενα εκ των στομάτων αυτών.”»

«“ΣΤΙΧΟΣ 18. Από ταύτας τὰς τρεῖς ἐθανατώθη τὸ τρίτον τῶν ἀνθρώπων, ἀπὸ τοῦ πυρός, καὶ ἀπὸ τοῦ καπνοῦ, καὶ ἀπὸ τοῦ θείου, τὰ ὅποια ἐξήρχοντο ἐκ τῶν στομάτων αὐτῶν. 19. Διότι ἡ δύναμις αὐτῶν εἶναι ἐν τῷ στόματι αὐτῶν, καὶ ἐν ταῖς οὐραῖς αὐτῶν· διότι αἱ οὐραὶ αὐτῶν ἦσαν ὅμοιαι μετ' ὄφεις, καὶ εἶχον κεφαλὰς, καὶ μετὰ αὐτὰς βλάπτουσι.”»

«Αυτά τα εδάφια εκφράζουν το θανατηφόρο αποτέλεσμα του νέου τρόπου πολέμου που εισήχθη. Ήταν διά μέσου αυτών των μέσων,—της πυρίτιδας, των πυροβόλων όπλων και των κανονιών,—που η Κωνσταντινούπολη τελικά κυριεύθηκε και παραδόθηκε στα χέρια των

Τούρκων.» Uriah Smith, Daniel and Revelation, 510–514.

Θα συνεχίσουμε τη μελέτη του τρίτου αλίμονο στο επόμενο άρθρο.

«Ξύπνησα από τον ύπνο μου χθες τη νύχτα με μεγάλο βάρος στην ψυχή μου. Απηύθυνα ένα μήνυμα προς τους αδελφούς και τις αδελφές μας, και ήταν ένα μήνυμα προειδοποίησης και διδασκαλίας σχετικά με το έργο ορισμένων που υποστηρίζουν εσφαλμένες θεωρίες ως προς τη λήψη του Αγίου Πνεύματος και τη δράση Του μέσω ανθρώπινων οργάνων.»

Μου δόθηκε η οδηγία ότι φανατισμός παρόμοιος με εκείνον τον οποίον κληθήκαμε να αντιμετωπίσουμε μετά την παρέλευση του χρόνου το 1844 θα εισχωρούσε πάλι ανάμεσά μας κατά τις τελευταίες ημέρες του αγγέλματος, και ότι πρέπει να αντιταχθούμε σε αυτό το κακό τώρα εξίσου αποφασιστικά όπως το αντιμετωπίσαμε στις πρώτες μας εμπειρίες.

«Βρισκόμαστε στο κατώφλι μεγάλων και επιβλητικών γεγονότων. Οι προφητείες εκπληρώνονται. Παράξενη και γεμάτη συμβάντα ιστορία καταγράφεται στα βιβλία του ουρανού—γεγονότα για τα οποία είχε δηλωθεί ότι επρόκειτο σύντομα να προηγηθούν της μεγάλης ημέρας του Θεού. Τα πάντα στον κόσμο βρίσκονται σε κατάσταση αναστατώσεως. Τα έθνη οργίζονται, και μεγάλες προετοιμασίες για πόλεμο γίνονται. Έθνος μηχανεύεται εναντίον έθνους, και βασίλειο εναντίον βασιλείου. Η μεγάλη ημέρα του Θεού σπεύδει πολύ. Αλλά, μολονότι τα έθνη συγκεντρώνουν τις δυνάμεις τους για πόλεμο και αιματοχυσία, η εντολή προς τους αγγέλους εξακολουθεί ακόμη να ισχύει, να κρατούν τους τέσσερις ανέμους έως ότου οι δούλοι του Θεού σφραγιστούν στα μέτωπά τους.» Selected Messages, βιβλίο 1, 221.